

DELFI ROCA

Membre del consell nacional d'SDP

Desobstruir les voreres

L'Apapma va inventariar als anys 90 el mobiliari urbà que proliferava a les voravies

En un món canviant vers nous sistemes de mobilitat combinats, és imperatiu que les voreres siguin desobstruïdes d'obstacles i que els paviments de voravies, places i carrers facilitin el caminar de les persones.

Cercant el ruralisme perdut no hem dubtat a pavimentar els barris antics dels nostres pobles amb pedra irregular, que fa que tant les persones grans com les més joves que porten sabates de taló hagin de caminar fent tentines si no volen córrer el risc de lesionar-se. Tot i ser sabedors del gradual envelliment de la població, els càrrecs electes, per joves que siguin, no poden continuar ignorant-lo. Ans al contrari, caldria que el tinguessin sempre present, com el crucifix dels juraments. Un objecte que, tot i no caldre constitucionalment, als que el fan servir els hauria de recordar el patiment del camí del calvari.

Respecte a les voreres dels nuclis urbans, també hi ha molta feina a fer. Recordo que durant un dels estius dels anys 90, l'associació Apapma va impulsar un recull de totes, repeteixo, totes les voravies d'Andorra, inventariant els objectes, fanals, senyals, paperes... que s'hi havien instal·lat fins llavors. Un veritable *tutti frutti* de mobiliari urbà, senyalitzacions i voreres inclinades. Un rosari de punts negres per als vianants. Què dir del perill que aquestes obstruccions representaven per a les persones amb mobilitat reduïda, que, en molts llocs, els que anaven amb cadira de rodes, o amb cotxet de bebè, no podien ni passar. Això era greu abans i ara encara pitjor.

Aquell exhaustiu inventari gràfic, entregat a l'administració de l'època, deu continuar gaudint del son dels justos, com moltes altres iniciatives ciutadanes en pro de la millora de la qualitat de vida als nuclis urbans. Potser és perquè encara donem massa importància als vehicles. Procurem que puguin circular, aparcar, girar en rotondes, seguir sentits únics, els fem carreteres volades, túnels, benzineres romàniques, i en passo. Tot el pressupost públic al servei dels vehicles. Els concedim encara una prioritat d'ocupació dels espais públics quan ben aviat no serà necessària. Els vehicles són com els gasos, s'adapten a l'espai disponible. Si els dones poc espai es comprimeixen, i si els en dones molt, s'expandeixen.

Rescatem doncs aquestes iniciatives. Hi ha molta feina a fer en aquest àmbit, ja que als obstacles que hi ha s'hi van afegint noves obstruccions. Suports publicitaris de tota mena, animacions pels festivals comercials, decoracions nadalenques, etc. Tot un reguitzell de missatges confusos, que acaben creant una desagradable i poc efectiva cacofonia comunicativa. La comunicació visual és un art. El festival Land Art n'és el millor exemple.

Des del punt de vista polític, no s'ha d'oblidar mai que l'ocupació de l'espai públic no és una prerrogativa ni de les institucions polítiques ni de les institucions econòmiques. Al contrari. És l'espai de les persones. Per això és on es pot percebre, clarament, sense por d'equivocar-se, quin ús en fan les diferents administraci-

ons públiques, així com els dirigents polítics de torn. És fàcil per a l'observador constatar qui és el que mira per les persones, per la seva comoditat, per la qualitat de vida de la comunitat, o qui mira per l'obra pública, pels cotxes, pels privilegiats. Pocs tenen clar que els carrers són els espais mediterranis per excel·lència. És allí on s'hi estableixen les relacions veïnals, on es manifesta la convivència que facilita la cohesió social. Malauradament, la majoria dels nostres carrers no han estat ben estudiats, més aviat han estat engiponats. Això fa que en comptes de ser espais de relació ho siguin de conflicte, on es veu cada cosa que, malgrat que no ho vulguis, al final et fan empipar.

Així les coses, com diu la popular nadala, ara ve Nadal, matarem el gall, i potser ensopegarem amb alguna de les andròmines instal·lades als principals carrers comercials. Tenim assumit que les decoracions nadalenques animen l'activitat comercial. Som com les papallones, ens atreu la llum. Però aquesta il·luminació extra, aquests objectes decoratius que envaeixen les voreres no garantiran l'aparició màgica de diners a les butxaques dels nostres estimats visitants. Ans al contrari, buida les arques dels diners públics, augmenta el consum energètic i les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Això fa que reforcem el canvi climàtic, al qual som tan sensibles. Caldria, doncs, revisar a fons aquesta qüestió, no fos cas que ens estigui costant més el farciment que el gall. El de Nadal, evidentment.